

05/06/2019

Ενθρόνιση Ηγουμένου στην Ι.Μ. Παναγίας Χρυσorroϊατίσσης

/ [Ιερές Μονές](#)

Την Κυριακή, 26 Μαΐου 2019, πραγματοποιήθηκε στην ιστορική Μονή Παναγίας Χρυσorroϊατίσσης, πλησίον της κοινότητας Παναγιάς, γενέτειρας του αιμνήστου Εθνάρχου της Κύπρου, Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ΄, η ενθρόνιση του νέου Ηγουμένου της Μονής Παναγίας Χρυσorroϊατίσσης Παγκρατίου μετά την παραίτηση, λόγω προβλημάτων υγείας, του παλιού Ηγουμένου της Μονής Διονυσίου.

Ο Μητροπολίτης Πάφου κ. Γεώργιος προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας στην Ιερά

Μονή Παναγίας Χρυσorroϊατίσσης, όπου κήρυξε και τον Θείο Λόγο.

Κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας προχείρισε σε Αρχιμανδρίτη και Ηγούμενο της Μονής τον εψηφισμένο Ηγούμενό της, Οικονόμο Παγκράτιο, ο οποίος προέρχεται από την αδελφότητα μιας άλλης ιστορικής Μονής της Παναγίας Τροοδιτίσσης.

Ακολουθεί η Προσφώνηση του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ. Γεωργίου και η αντιφώνηση του νέου Ηγουμένου Παναγίας Χρυσorroϊατίσσης Αρχιμανδρίτου Παγκρατίου.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Πάφου κ. Γεωργίου

Ημέρα εόρτια και πανευφρόσυνη η σημερινή, τόσο για την Ιερά Μητρόπολη Πάφου όσο και για την Ιερά Μονή Χρυσorroϊατίσσης. Ένα πολυετές όραμα και ένας ευσεβής πόθος, για επάνδρωση της περίπυστης αυτής Μονής, πραγματοποιούνται σήμερα. “Νυν τα ανήκουστα ηκούσθη”· και όσα κατ’ όναρ επί έτη εγευόμασταν , βλέπουμε τώρα “καθ’ ύπαρ.”

Υπερηφανευόμασταν για συνέδρια και επιστημονικές ημερίδες που γίνονταν στους

χώρους τούτους. Μας γοήτευε το περιβάλλον και μας σαγήνευε το κάλλος του κτηριακού συγκροτήματος της Μονής. Βλέπαμε, όμως, και το επερχόμενο τέλος. Και, κατά το λεγόμενο “κήπου κεκλεισμένου και πηγής εσφραγισμένης τι εν αμφοτέροις όφελος;” Όμως, “ευλογητός ο Θεός, ο υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας”.

Μακροχρόνιες προσπάθειες εξεύρεσης μικρής, έστω, συνοδείας από μεγάλες και περίφημες Μονές της Ελλάδος για επάνδρωση και της Χρυσορρογιάτισσας απέτυχαν. Νιώσαμε, μάλιστα, πολλάκις, και την περιφρόνηση από εκείνους στους οποίους απευθυνόμασταν. Κι αποθαρρυνόμασταν. Επαληθεύεται, όμως, σήμερα η αρχαία ρήση ότι “Θεός πάντων εφορά τέλος, εξαπίνης δε ώστ’ άνεμος νεφέλας διεσκέδασεν”. Ο Θεός, δηλαδή, επιβλέπει το τέλος όλων των πραγμάτων και αιφνιδίως ως άνεμος διεσκόρπισε τα σύννεφα της απογοήτευσης. Όταν αποφασίσει ο Θεός να εκδηλώσει την αγάπη και την πρόνοιά του “ δύναται και εκ των λίθων εγείραι τέκνα”. Κι αν μεγάλες μονές αρνήθηκαν να ανταποκριθούν στην παράκλησή μας, ο Θεός έδρασε διά του “υστερήματος” της ολιγομελούς αδελφότητας της Τροοδίτισσας, για να αναπληρώσει την έλλειψη της Μονής αυτής.

Οι Μονές δεν επιβιώνουν διά του αριθμού, αλλά διά της ποιότητας. Γι’ αυτό και δεν μας φοβίζει ο μικρός αριθμός, το τετραμελές της αδελφότητας. Ας μη λησμονούμεν ότι “μικρά ζύμη όλον το φύραμα ζυμοί”. Οι λίγοι μπορούν να βοηθήσουν και τους πολλούς· μπορούν και την κοινωνία να διαμορφώσουν επί το καλύτερο και την περιοχή να ενισχύσουν και να προβάλουν. Οι δρόμοι του Θεού είναι δοκιμασμένοι: πολλές φορές, στη χρονική διαδρομή της Εκκλησίας Του, μεγάλα πράγματα ο Θεός επέτρεψε να γίνουν από ελάχιστους ανθρώπους σε ελάχιστους και περιφρονημένους τόπους.

Με πλήρη, επομένως, εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού και στη βοήθεια της Υπεραγίας Θεοτόκου, ευχόμαστε στον νέο Ηγούμενο της παλαιφάτου αυτής Μονής επιτυχή ηνιοστροφία και ευκαρπία έργου ποιμαντικού, μικρής μεν ποιμνης, αλλ’ εν μεγάλαις ώραις και εν πολλαίς προσδοκίαις της συγχρόνου κοινωνίας.

Έχεις, πανοσιολογιώτατε άγιε Ηγούμενε, ένα σπουδαίο πλεονέκτημα. Ανδρώθηκες πλησίον ενός, εμπείρου περί τα πνευματικά Γέροντος, του Ηγουμένου Τροοδιτίσης Αθανασίου. Η πείρα που απέκτησες κοντά του, οι νουθεσίες του, αλλά και οι συνεχείς προσευχές του προς τον Θεό, θα είναι παντοτινό στήριγμά σου. Χωρίς να θέλω, να υποκαταστήσω τον Γέροντά σου, θα ήθελα κι εγώ, ως εκ της θέσεώς μου, να σου υπενθυμίσω μερικά από τα καθήκοντά μας, που είναι κοινά, αφού κι οι δυο μας καλούμαστε να διαποιμάνουμε και να καθοδηγήσουμε ανθρώπους, “υπέρ ων Χριστός απέθανεν”.

Είναι, εν πρώτοις, γνωστή η υπενθύμιση του Μ. Αθανασίου προς τον Δρακόντιον, που ισχύει και για μας: «Δει ειδέναι τε και μη αμφιβάλλειν ότι πριν μεν κατασταθής σ’ αυτώ έξης, κατασταθείς δε, οis κατεστάθης» (Μ. Αθανάσιος προς Δρακόντιον 2, ΒΕΠΕΣ 35,171). Ως ηγούμενος θα ζεις όχι για τον εαυτό σου, αλλά για τους μοναχούς σου, τα πνευματικά τέκνα σου και τους ανθρώπους που θα αναπαύονται από τις νουθεσίες και το παράδειγμά σου, κάτω από το πετραχήλι σου.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος προειδοποιεί για τον κίνδυνο της έπαρσης όταν από την αμέριμνη θέση του τέκνου και του υποτακτικού ευρεθεί κάποιος στη θέση του πατρός και ποιμένος. «Επ’ αξιώματος εγένου μεγάλου, και αρχής επελάβου ποτέ εκκλησιαστικής;» ερωτά· «Μη μέγα φρόνει», συστήνει· «ου συ την δόξαν εκτήσω, αλλ’ ο Θεός σε ενέδυσσε... μη φυσώ, μηδέ αλαζονεύου ... (Ι.Χρυσοστόμου, εις Α΄Κορ. Ομιλία 10,3,MPG61,85). Το Ευαγγέλιο προειδοποιεί ότι «παντί ω εδόθη πολύ, πολύ ζητηθήσεται παρ’ αυτού· και ω παρέθεντο πολύ, περισσότερον αιτήσουσιν αυτόν» (Λουκ. 12,48). Εκείνο που η Εκκλησία σου προσφέρει σήμερα δεν είναι θρόνο δόξης, αλλά ευθύνες και υποχρεώσεις.

Κατά την εξάσκηση του ποιμαντικού έργου του ηγουμένου χρειάζεται σύνεση για να αποφεύγονται οι ακρότητες και να κρατείται το μέτρον. Χρειάζεται μετριοπάθεια για να περιστέλλεται η παραφορά. Χρειάζεται γρηγορούσα συνείδηση για να ακολουθείται η οδός της νομιμότητας και της δικαιοσύνης. Ο ηγούμενος οφείλει κατά τον Γρηγόριο τον Θεολόγο να είναι “χρηστός άμα και αυστηρός, φοβερός και προσηνής, αδέκαστος και θεραπευτικός...” κι άλλα πολλά. Κι όλοι οι τρόποι και οι διαφορετικές παιδαγωγικές μέθοδοι, που θα χρησιμοποιεί ένα και μοναδικό πρέπει να έχουν σκοπό: τη σωτηρία των εμπιστευθέντων εις αυτόν μοναχών και την ορθή καθοδήγηση όσων προστρέχουν σ’ αυτόν και τη Μονή του. Γράφει ο Μ. Βασίλειος: «Του πατρός η φωνή στήριγμα τέκνων. Θωπεύουσα ή επιπλήττουσα γυμνάζει υιούς και θυγατέρας. Είτε κρύπτουσα αγάπην και εκδηλούσα μομφήν, είτε κρύπτουσα σφάλματα και εναγκαλιζομένη ασώτους, κίνητρον αμετακίνητον έχει την αυτών ανέλιξιν προς τελειώτερον βίον, προς

μείζονα μετοχήν εις την χαράν του πατρός...»

Θα πρέπει, ως εκ τούτου, άγιε Ηγούμενε, να σταθείς ακλόνητος στην νέα έπαλξη που σε ανεβάζει σήμερα η Εκκλησία και με τον λόγο, τα έργα και την εν γένει πολιτεία σου να πυργώσεις στις αγωνιώσες ψυχές των μοναχών αλλά και όσων καταφεύγουν στη Μονή αισιοδοξία, πίστη, δυνάμεις αγωνιστικότητας, εγκαρτέρηση και υπομονή στις αντιξοότητες και τους πειρασμούς. Ουδέποτε να επιτρέψεις νυσταγμό στην ψυχή σου, ούτε να αφήσεις ποτέ το εκκλησιαστικό σου φρόνημα να κλονιστεί. Οφείλουμε όλοι, οι κατασταθέντες υπό του Θεού εις επιμέλειαν ψυχών, να περιφέρουμε «πάντοτε την νέκρωσιν του Κυρίου Ιησού εν τω σώματι ημών, ίνα και η ζωή του Ιησού φανερωθή εν τη θνητή σαρκί ημών».

Πηγή της δύναμής σου θα είναι η ιερωσύνη σου, αλλά και τα περικοσμούντα σε πολλά χαρίσματα: Η εργατικότητά σου, το ταπεινόν και πράον του χαρακτήρα σου, η μέχρι σήμερα επιδειχθείσα υπακοή στην Μονή και τον Ηγούμενό σου, η θύραθεν, η μαθηματική, παιδεία σου. Η Εκκλησία δεν υπερτιμά, ούτε όμως υποτιμά, ούτε και παραγνωρίζει τη θύραθεν παιδεία. Ιδιαίτερα στην εποχή μας, που η γνώση έγινε κοινό κτήμα όλων των ανθρώπων, δεν μπορούμε, οι κληρικοί, να είμαστε στον τομέα αυτόν ουραγοί. Ο Μ. Βασίλειος ονομάζει τη θύραθεν παιδεία ως στολισμό της αληθείας. Αν η εκκλησιαστική παιδεία παράγει καρπούς στο δέντρο της Χριστιανικής ζωής, η θύραθεν παιδεία δίνει τα φύλλα, που το ομορφαίνουν. “Φέρει τινά κόσμον και φύλλα περισειόμενα”, λέγει ο μέγας Πατήρ.

Με τη βοήθεια του Θεού και τη χάρη της Παναγίας, καθώς και τις δικές σας προσπάθειες είμαι σίγουρος ότι η Χρυσορρογιάτισσα θα γίνει και πάλιν πνευματικό κέντρο και Ορθόδοξη Χριστιανική όαση για την περιοχή αυτή και τη Μητροπολιτική μας περιφέρεια ολόκληρη· και όχι μόνο. Κι είναι τούτο επιτακτική ανάγκη των καιρών μας.

Ο μοναχισμός είναι το αντίβαρο της ακόρεστης επιθυμίας του “έχειν”, που συναντάται σε κάθε εποχή και σε κάθε ανθρώπινη κοινωνία. Ο μοναχισμός, με την ακτημοσύνη, στρέφει τον άνθρωπο στο “είναι” και όχι στο “έχειν”, δίνει το μέτρο αξιολόγησης των εγκοσμίων. Η βαθιά άρνηση του φυσικού για επίτευξη του υπέρ φύσιν, υποδεικνύει και στους εν τω κόσμω πώς πρέπει να πολιτεύονται στη διάρκεια της πορείας τους προς τον ουρανό.

Στην Ορθόδοξή μας παράδοση η ησυχία, την οποίαν επιδιώκει ο μοναχός, δεν σημαίνει αδράνεια, ή απραξία, μοιρολατρία, ή αδιαφορία, αλλά εγρήγορηση και αφύπνιση, προσήλωση στον Θεό και ενεργοποίηση στο επίπεδο της πνευματικής ζωής. Κι είναι κι αυτός ένας από τους κυριότερους τρόπους με τους οποίους οι πιστοί βοηθούνται από γειτνιάζουσες, στον τόπο διαμονής τους, Ιερές Μονές.

Έτσι, ενώ οι μοναχοί δεν κάνουν κηρύγματα, με τη σιωπή και το παράδειγμά τους υποδεικνύουν μεγάλες αλήθειες που αγγίζουν τα όρια της ύπαρξης, επαληθεύοντας τον άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο, που διακηρύττει ότι “άμεινόν εστι σιωπάν και είναι, ή λαλούντα μη είναι “.

Ιστορικά είναι επιβεβαιωμένο ότι το ράσο του μοναχού επεσκίασε πολλές φορές τη βασιλική πορφύρα και ο κάλαμος του αποδείχτηκε πιο ισχυρός από τα βασιλικά ξίφη. Ποιος εξ άλλου μπορεί να παραβλέψει την προσφορά των μονών και των μοναχών στον εθνικό τομέα που εξικνείται μέχρις αυτή την επιβίωση του έθνους; Γύρω από τις μονές η υλική, τουλάχιστον, επιβίωση του Χριστιανικού πληθυσμού, σε χαλεπούς καιρούς δουλείας, ήταν εξασφαλισμένη. Το χρήμα των μονών ήταν το κεφάλαιο του Γένους σε ώρες ανάγκης, οι μοναχοί οι πρόμαχοι της Ελευθερίας, οι πρωτοστάτες σε κάθε εθνικό αγώνα.

Κι αν είναι ιστορικά αναγνωρισμένη η διαχρονική προσφορά των μονών και μοναχών στην κοινωνία και στο έθνος, κρίνεται αναγκαιότερη η παρουσία τους σήμερα, στον σύγχρονο κόσμο. Σήμερα που όλοι γνωρίζουμε ότι “δεινός ο κλείδων, αγρία η θύελλα, λυσσώντα τα κύματα,” πολυπληθείς οι κίνδυνοι και θρασσεία η ανά τον κόσμο παρατηρούμενη ηθική αταξία. Σήμερα, που κατά τον προφήτην, ο κόσμος λιμώττει “ου λιμόν άρτου ουδέ δίψαν ύδατος, αλλά λιμόν του ακούσαι λόγον Κύριου”(Αμ.8,11). Σήμερα που ζούμε εφήμερα αλλά και διψούμε για αιωνιότητα. Τώρα, που, λόγω της ποικιλόμορφης αστάθειας, κανένας μας δεν τολμά να μακαρίσει τον οποιονδήποτε, γιατί “πριν αλέκτορα φωνήσαι” τα πάντα συντρίβονται. Σήμερα που ακούμε συνεχώς για λογαριασμούς, για πλεονάσματα και ελλείμματα, για απλήρωτα χρέη και κόκκινα δάνεια, είναι επιτακτική η ανάγκη για έναν άλλο προσανατολισμό και για έναν υπολογισμό για τις επιπτώσεις που έχουν όλα αυτά στις ψυχές των ανθρώπων, στο κουράγιο τους, στις ελπίδες τους. Είναι ανάγκη αναστροφής της κατάστασης.

Οι μονές, λειτουργώντας ως άλας της γης και ως φως του κόσμου, καλούνται να αναμετρηθούν πνευματικά με όλα τα πιο πάνω φαινόμενα της εποχής μας. Να δώσουν ελπίδα, να υποβαστάσουν τον παραπαίοντα σύγχρονο άνθρωπο. Να υπενθυμίσουν ότι η σωτηρία δεν απενεμήθη στον άνθρωπο από τον Θεό ως ένα είδος δώρου, αλλά απλώς του προσεφέρθη.

Κι ότι χρειάζεται επίπονη προσπάθεια για να την οικειοποιηθεί. Ο σαρκωθείς Θεός Λόγος, με το πάθος και την ανάστασή του, έδωσε στον άνθρωπο τη δυνατότητα, την οποία μέχρι τότε δεν είχε, να σωθεί. Από τον ίδιο τον άνθρωπο εξαρτάται αν θα ανταποκριθεί σ’αυτή την πρόσκληση και θα κάνει χρήση αυτής της δυνατότητας. Δική του είναι η πρωτοβουλία, δική του και η ευθύνη. Στην ενεργοποίηση, στην υποβοήθηση και στην καθοδήγηση αυτής της πρωτοβουλίας

εργάζονται οι Μονές και οι μοναχοί. Κι είναι, όντως, απαραίτητη η παρουσία τους στην εποχή μας.

Είναι γι'αυτούς τους λόγους που χαιρόμαστε ιδιαίτερα σήμερα εγκαθιδρύοντας στην Ιερά Μονή Χρυσορρογιατίσσης ολιγομελή αδελφότητα και ενθρονίζοντας τον νέο της Ηγούμενο. Τους ευχαριστώ όλους που αποδέχτηκαν την πρόσκληση της Εκκλησίας γι'αυτή τη μεταφύτευση. Κάθε μεταφύτευση γίνεται επί προσδοκία καλύτερης παραγωγής. Και δεν έχουμε αμφιβολία ότι, του Θεού συνεργούντος και της Αγίας Θεοτόκου πρεσβευούσης, ο σκοπός της καλύτερης πνευματικής παραγωγής θα επιτευχθεί.

Καιρός, όμως, να ευχαριστήσω και όσους, μετά τον Θεό, βοήθησαν στο να φτάσουμε στη χαρμόσυνη αυτή ημέρα. Και πρώτα απ' όλους τον μέχρι πρότινος Ηγούμενο Διονύσιο, που για σαράντα και πλέον χρόνια "εβάστασε τον καύσωνα της ημέρας και τον παγετό της νυκτός". Πολλές φορές μόνος, μονότατος, νύχτα και μέρα, χειμώνες και καλοκαίρια κράτησε ανοικτή τη Μονή και το κανδήλι της Παναγίας της Χρυσορρογιατίσσης αναμμένο. Σε άκρως δύσκολες συνθήκες και με εχθρικό, αρχικά, το γύρω περιβάλλον, με το νεανικό του σφρίγος και την ωριμότητα της σκέψης του αντέστρεψε την κατάσταση, έκαμε τη Μονή σεβαστή και αγαπητή στην περιοχή και άφησε τη σφραγίδα του παντού, τόσο στη Μονή, όσο και στη γύρω περιοχή. Κι όταν συνειδητοποίησε ότι το βήμα του είχε πλέον βραχυυνθεί, ενώ οι ανάγκες απαιτούσαν καλπασμό, όταν το βλέμμα του, εκ της μακράς οδοιπορίας, είχε κάπως αμαυρωθεί, ενώ οι καιροί απαιτούσαν αέτια διορατικότητα, όταν η αλήκη είχε παρέλθει, ενώ τα σκάμματα επολλαπλασιάστηκαν και ο αριθμός των υψηλών και ευγενών αγωνισμάτων αυξήθηκε, απεσύρθη από την ηγουμενία της Μονής. Απέδειξε πράγματι ότι η μεγαλύτερη τέχνη, αλλά και η μεγαλύτερη προσφορά προς τον θεσμό, που κάποιος υπηρετεί, είναι το να ξέρει να θέτει χρονικά όρια στον εαυτό του. Η πείρα του θα καθοδηγεί και στο μέλλον τη νέα αδελφότητα της Μονής.

Ευχαριστώ και την μοναστική αδελφότητα της Τροοδίτισσας και ιδιαίτερα τον Ηγούμενό της κ. Αθανάσιο που κατενόησαν πλήρως την ανάγκη επάνδρωσης της Ιεράς αυτής Μονής, επιτρέποντας στην τετραμελή αδελφότητα να μεταφυτευθεί εδώ. Τα διακονήματα των σταλέντων εδώ αδελφών τα επωμίστηκαν οι παραμείναντες στην Τροοδίτισσα. Ο Θεός ας ανταμείψει τους κόπους και τις θυσίες τους.

Ευχαριστώ τον Μακαριώτατο ο οποίος χρηματοδότησε την ανέγερση της νέας πτέρυγας της Μονής η οποία εξασφαλίζει την απαιτούμενη ησυχία των μοναχών.

Όλως ιδιαιτέρως ευχαριστώ το ίδρυμα "Αναστάσιος Γ. Λεβέντης" και τον

διευθυντή του κύριο Χαράλαμπο Μπακιρτζή για τη σταθερά, διαχρονική στήριξη της Μονής. Είμαστε σίγουροι ότι η στήριξη θα συνεχιστεί και στο μέλλον.

Ευχαριστώ, τέλος, και όλους εκείνους οι οποίοι, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αναπλήρωσαν την έλλειψη μοναχών τα τελευταία χρόνια, προσφέροντας ανεκτίμητες υπηρεσίες στη Μονή και τον Ηγούμενο Διονύσιο.

Συγχαίροντας σε για την τιμητική αλλά και ευθυνοφόρο πρόκρισή σου, Άγιε Ηγούμενε, και ευχόμενος μακράν και καρποφόρα την ηγουμενία σου, θα ήθελα, τελειώνοντας, να υπενθυμίσω εκείνα που ο Απόστολος Πέτρος γράφει για όλους, ιδιαιτέρως όμως σήμερα για σένα. “Ταπεινώθητι υπό την κραταιάν χείρα του Θεού, ίνα σε υψώση εν καιρώ. Πάσαν την μέριμνάν σου επίρριψον επ’Αυτόν, ότι Αυτώ μέλει περί σου. Νήψον, γρηγόρησον. Ο αντίδικος διάβολος, ως λέων ωρυόμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπίη. Ω αντίσθητι, στερεός τη πίστει... Ο δε Θεός πάσης χάριτος... Αυτός καταρτίσει σε, στηρίξει, σθενώσει, θεμελιώσει. Αυτώ η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν”(Α΄ Πέτρ.5,6-11).

Αντιφώνηση του νέου Ηγουμένου Αρχιμ. Παγκρατίου

Εὐχαριστίες ἀναπέμπω ἐκ βάθους ψυχῆς εἰς τὴν Μητέρα πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν Παναγίαν μας, γιατί αὐτή, ὄχι μόνο μέ ἐπροστάτευσε καί διεφύλαξεν ἀπό τίς παγίδες τοῦ διαβόλου, ἀλλὰ καί μέ ἄρπαξε ἀπό τὰ πλοκάμια τοῦ ματαίου τούτου κόσμου καί μέ ἐφυγάδευσεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Τροοδιτίσσης, ὅπου ὁ Θεός μέ ἀξίωσε νά γίνω Μοναχός.

Εἰς τὴν συνέχειαν, μέ ἓνα ἀνυποψίαστον, θαυμαστόν καί παράδοξον τρόπον ὠδήγησεν ἐμένα τόν ἀδύναμον καί ἀδόκιμον δοῦλον της καί μέ ἀνέδειξεν Ἡγούμενον τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Μονῆς, τῆς Παναγίας τῆς Χρυσορρογιατίσσης·“ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καί ἐγένετο”.

Ὁ Θεός, ὁ Ὅποῖος γνωρίζει τὰ κρύφια τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, γνωρίζει ὅτι “οὐκ ἐξ ἰδίου θελήματος”, ἀλλ’ ὡς ταπεινός διάκονος καί ὑπάκουος δοῦλος τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας βρέθηκα εἰς τὴν θέσιν αὐτήν. Γνωρίζω, βεβαίως, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου -ὅστις εἶπεν, “ὅς ἂν θέλη πρῶτος ἔσται ἐν ὑμῖν, ἔστω πάντων διάκονος καί πάντων δοῦλος”- ὅτι ἡ θέσις αὐτὴ δέν εἶναι θέσις ἐξουσίας, ἀλλὰ διακονίας! Ἐφόσον, λοιπόν, θά εἶμαι Ἡγούμενος θά εἶμαι πάντων τῶν ἀδελφῶν μου διάκονος, στίς ὅποιεςδήποτε ὑλικές καί πνευματικές τους ἀνάγκες. Περαιτέρω, γνωρίζω, ὅτι ἀληθινός Ἡγούμενος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἡγεῖται, χαράσσει πορείαν καί προπορεύεται εἰς ὅλα, ιδιαιτέρως δέ εἰς τὴν ἀρετὴν!

Ἐπιθυμία μου, ἀλλὰ συνάμα καί φιλοδοξία μου, εἶναι ὅπως ἡ Ἱερά Μονὴ τῆς Χρυσορρογιατίσσης καταστῇ ἓνα πνευματικόν κέντρον, ὅπου οἱ ψυχές θά βρίσκουν

ἀνάπαυσιν εἰς τόν δύσκολον δρόμον τῆς ζωῆς....

Ἡ Μοναχική ζωὴ εἶναι ἡ πλέον ἰδανική ὁδὸς διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ διαμονὴ εἰς τὸ Μοναστήρι, ἀφ' ἑνὸς διαφυλάττει τὸν Μοναχόν ἀπὸ τούς πειρασμούς καὶ τίς περιττές μέριμνες τοῦ κόσμου καὶ ἀφ' ἑτέρου δημιουργεῖ τίς εὐνοϊκότερες συνθῆκες καὶ προϋποθέσεις διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς, τὴν ἄσκησιν τῆς προσευχῆς καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῶν θεοποιῶν ἀρετῶν.

Κατὰ τούς ἁγίους Πατέρες, ὁ ἀληθινὸς Μοναχὸς δέν μπορεῖ νὰ ἔχη τίποτε εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, γι' αὐτό καὶ κάθε κοσμικὴ ἀλαζονεία, ἐξουσία καὶ δύναμις εἶναι ἀνάρμοστα εἰς τὸ Μοναχικόν ἰδεῶδες. Μέσα εἰς τὴν καρδίαν του ὁ Μοναχὸς θὰ πρέπει νὰ διαφυλάττῃ μόνον τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ Αὐτὸς μόνος θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ στήριγμα, ἡ παρηγορία καὶ ἡ δύναμις του! Ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς θὰ εἶναι συγκοιταζόμενος καὶ συνανιστάμενος μέ τὸν ἀγωνιστὴν Μοναχόν, γλυκαίνοντας καὶ εὐφραίνοντας κάθε ὥραν τὴν καρδίαν του.

Ἐπιπλέον, ἡ παρουσία τοῦ ἀληθινοῦ καὶ ἐναρέτου Μοναχοῦ διαφυλάττει καὶ ἐνδυναμώνει τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν τοῦ πιστοῦ λαοῦ μας. Ἀκόμη, μεταλαμπαδεύει τίς πνευματικὲς ἀξίες τοῦ Ἑθνους μας, διατηρώντας μέ αὐτόν τὸν τρόπον καὶ τὴν ἐθνικὴν του αὐτοσυνειδησίαν. Τὰ Μοναστήρια μας στάθηκαν πάντοτε οἱ πιστοὶ θεματοφύλακες τῶν ἐθνικῶν μας ἠθῶν καὶ παραδόσεων....

Δυστυχῶς ὅμως σήμερον, ὡς μή ὀφείλεν, ἡ ἀποξένωσις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ἐξασθένεισις τῆς πίστεως καὶ ἡ τάσις πρὸς τὸν κοσμικόν ξενόφερτον τρόπον ζωῆς, ὠδήγησε τὸν λαὸ μας εἰς μίαν γενικὴν πνευματικὴν κατάπτωσιν, χωρὶς αὐτό νὰ ἀφίνη ἀνεπηρέαστον καὶ τὸν σύγχρονον Μοναχισμόν! Διὰ τοῦτο θεωρῶ ἀπαραίτητον, ἐκ μέρους ὅλων τῶν Μονῶν, τὴν προσπάθειαν ἀναμορφώσεως τοῦ Μοναχισμοῦ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μας πατρίδα. Αὐτό μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῇ μέ τὸν σεβασμόν καὶ τὴν τήρησιν τῶν Μοναχικῶν κανόνων, τούς ὁποίους οἱ ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἔχουν κληροδοτήσῃ.

Ὅσον ἀφορᾷ τίς ὑλικὲς ἀνάγκες τῆς Μονῆς, φρονῶ ὅτι ἐάν ἡμεῖς διάγομεν ὅπως ὁ Κύριος θέλει, τότε Ἐκεῖνος θὰ μᾶς δίδῃ ὅ,τι μᾶς εἶναι ἀπαραίτητον, σύμφωνα μέ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἔδωκε· “ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν”.

Ἐχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Παναγία, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον χῶρον, θὰ ὑπερμαχήσῃ καὶ θὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν στόχων μας! Εὐχομαι εἰς τὸν πανάγαθον Θεόν νὰ μοῦ χάριση σοφίαν, διάκρισιν καὶ κάθε ἄλλον ἀναγκαῖον προσόν, διὰ νὰ μπορέσω νὰ ἀνταποκριθῶ μέ συνέπειαν εἰς τίς

ἀπαιτήσεις πού ἀπορρέουν ἀπό τήν θέσιν αὐτήν, τοῦ Ἡγουμένου.

Πανιερώτατε, ἅγιε Πάφου!

Εἶμαι σίγουρος ὅτι θά ἔχω καί πᾶσαν τήν ἐκ μέρους σας βοήθειαν, ἐνίσχυσιν καί πνευματικήν στήριξιν εἰς τό δύσκολον ἔργον μου. Ἀπειρες ἐκφράζω τίς εὐχαριστίες μου, διὰ τό μέχρι σήμερον συνεχές καί ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον σας, τόσον πρὸς τήν Ἱεράν μας Μονήν, ὅσον καί πρὸς ἐμένα προσωπικά.

Εὐχαριστίες ἐκφράζω καί πρὸς τόν Γέροντά μου Ἀθανάσιον, Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τῆς Τροοδιτίσσης, διὰ τά ὅσα μοῦ ἔχει προσφέρει μέχρι σήμερα, τά ὅποια καί ἀδυνατῶ νά ἀναφέρω, ὡς ἀναρίθμητα!

Ὡσαύτως, ἀπευθύνω εὐχαριστίες καί πρὸς τόν Προηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσορρογιατίσσης Πανοσιολογιώτατον Διονύσιον Παπαχριστοφόρου, ὁ ὁποῖος ὡς Ἡγούμενος, διὰ σαράντα καί πλέον χρόνια, ὅχι μόνον ἐκράτησε σέ λειτουργίαν τό Μοναστήρι, ἀλλά τό ἀνεκαίνισε καί τό κατέστησε ἕνα σημαντικόν πνευματικόν Προσκύνημα τῆς Νήσου μας! Ἰδιαιτέραν συγκίνησιν μᾶς προεξένησεν ἡ ταπείνωσίς του καί ἡ ἀγάπη μέ τήν ὁποίαν μᾶς περιέβαλε, παραχωρώντας μέ ἐμπιστοσύνην τήν θέσιν τῆς Ἡγουμενίας, ἀποδεικνύοντας μέ αὐτήν του τήν πρᾶξιν τό πνευματικόν του μεγαλεῖον!

Τέλος, ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ ὀφείλω καί πρὸς ὅλους ἐσᾶς, πού μέ τήν παρουσίαν καί τίς προσευχές σας μέ ἐνισχύετε εἰς τό δύσκολον ὄντως ἔργον μου! Εὐχομαι ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεός, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καταπέμψῃ εἰς ὅλους σας πλούσια τά ἐλέη Του καί τούς οἰκτιρμούς Του....

–Ὑπερευλογημένη Θεοτόκε, Μητέρα πάντων τῶν Χριστιανῶν, ἀτενίζω τήν σεβασμίαν εἰκόνα σου καί ἀπό τά μύχια τῆς καρδίας μου βοῶ καί λέγω: “Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, Χρυσορρογιατίσσα, τήν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σέ ἀνατίθην, φύλαξόν με ὑπό τήν σκέπην Σου!”